

Z jeskyně do megapixelu

Kdokoliv se tenkrát rozhodl zvětšit nějaký svůj pocit, vzal kus ostrého kamene a vyryl jej na skálu. Dodnes se můžeme zajít podívat do galerií, totiž, jeskyní a obrazy si prohlédnout. A jsou staré, ehm několik tisíc let. Proč nás tolik fascinují? Nejsou nijak krásné, nedáte si je do obýváku na zeď, ani je nemůžete vystavovat v galeriích po celém světě a vydělávat na tom majlant. Tak proč je v těch jeskyních pořád narváno?

To se jednou někdo doma nudil a napadlo ho v rámci vši nechutnosti míchat do sebe, co mu přišlo pod ruce. Tu starší vejce, tu lžíce oleje a byla z toho první barva. Revoluce. Ta revoluce vlastně trvala přes tisíc let a poté akorát začali dávat více levného oleje a méně vajec, pak že šetří jen Kalousek, a začali tomu říkat olejová barva. Tak to je asi z tak malby všechno, ale některé lidi to vlastně baví dodnes. Pokud máte kliku, dá se to dobře prodat. Nad televizi si to ale stejně nikdo nedá, protože to není moc reprezentativní, a pokud jo, tak se nedoplatíte za pojištění.

Když už ani olejomalba netáhla tolik co dřív, vymysleli lidi parní stroj. Svět byl uchvácen. Naštěstí byli tací, co věděli, že je to ze železa a to jak víme, zreziví a časem z něj stejně nemáme nic. Co kdyby to ale dopadlo jako s létajícím kolem a první chabé pokusy odradily všechny konstruktéry? Joseph Niépce a Jacques Daguerre však nenechali nic náhodě a rozhodli se vlak vyfotit. Podle návodu ve vědecko-populárním týdeníku roztavili cínové lžičky po babičce a s trochou petroleje a asfaltu ze silnice udělali svoji první fotku. Doba expozice 8/24 dne, clona F8, ISO nula nic. Vlak sice mezitím neujel, ale než však stihli zavolat sousedy, aby se podívali, fotka byla pryč. Celou věc však okoukal William Henry Talbot. Henryho rodina se už 723 let zabývala obchodem s vejcomalbami, proto mu zbyly po babičce lžičky nikoliv cínové, ale stříbrné. Pic a je tu polaroid.

Pak se dlouho nic nedělo. Spoustu fotografií spolykaly žíravé fotografické chemikálie, které se následně vrhly i na fotografie samotné. Kde nic není, ani smrt nebere.

Tak jako kdysi někoho napadla spásná myšlenka dávat do svítiplynu další plyn, aby to smrdělo a lidi místo udušení utekli, tak George Eastman zahodil flaštičky a vymyslel během dlouhé propršené noci kinofilm. Škoda, že pak trvalo skoro padesát let, než jej umotali do ruličky a řekli, že to budou dělat 35 mm široký. Proč 35? No, prostě to tak vyšlo. To je zrovna doba, kdy se na to už docela koukat dalo, jen oproti třímetrovému obrazu Karla IV to bylo stále spíše k smíchu. Nad televizí stále prázdno.

George Smith a Willard Boyle od mala snili o digitálním fotoaparátu. Počkali na tranzistor a v roce 1969 postavili doma v komoře CCD snímač. Sice se v Sony do výroby digitálního foťáku rozhoupli už v roce 1981, ale do obchodu se novinka objevila až kolem roku 1996. Černý trh s olejomalbou asi zatahal za nitky. Tiskárna by to sice vytiskla i na billboard, ale bohužel při rozlišení nic na ještě míň, už zase není moc na co koukat.

Ať už za to může Daguerre, Boyle, bankrot firmy Polaroid, 111 megapixelový CCD senzor nebo skupina fotografů Český dřevák, krabiček na focení má každý doma několik. Nějaká ta tatínkova Practica, kompakt s rozlišením 0,3 Mpx, cihla od Nokie co uměla krom telefonování i fotit, luxusní zrcadlovka Canon a nakonec pěti-milimetrový placák s několika desítkami Mpx a Facebookem. Otázka dne. Dali byste si to, co vyrobíte nad televizi, když už jí konečně máte? No, spíš ne, protože

v rámci jednoduchého moderního designu se hodí jen krásné čisté linie. A vaše fotka vypálená zrcadlem skrze 500 mm objektiv je tak barevná a ostrá že si návštěvy myslí, že máte nad televizí díru až na zahradu. To prostě nejde.

Nezoufejte, v počítači si stále můžete všechno prohlédnout. Proklikat se tím balastem co jste přes den nafotili je přece takové potěšení. Delete, enter, delete, enter... Jaký to pocit, když po osmi tvrdé dřiny zbude slovy: jeden snímek vaší roztomiloučké dcerky. Pokrok tu ale je, poločas rozpadu Daguerrovy fotky byl několik hodin, ta vaše zmizí až za bouřky příští neděli, kdy uhodí blesk do susedova hromosvodu, který je při vší smůle zatlučen přímo do trubky veřejného vodovodu, ke kterému manželka uzemnila sporák, protože trochu probíjel.

Trochu to teď vypadá, že vás odrazuju od focení nebo že jsem snad proti němu zaujatý. Ale není tomu tak. Sám jsem nedávno uklidil do skříně tatínkovu Practicu a pořídil si pořádný digitál. Čím víc megapixelů tím víc adidas a hned dlouhý objektiv k tomu, na velikosti totiž záleží. Jo abych nezapomněl, nad televizi jsem nakonec přitloukl hodiny a o prázdninách jedu do Francie na jeskyně.